Temps Ordinari - Vint-i-cinquè diumenge

Per OscarF el dl., 13/09/2021 - 00:00

Sv 2,12.17-20
Jm 3,16-4,3
Mc 9,30-37

Des de la infància som víctimes d'una cultura de la competició i del rendiment: ens ensenyen a ser sempre els millors i intentar aconseguir sempre més i més, sense estar satisfets. Vivim en una societat on tot és possible sense límits. Ho experimentem ja al sistema educatiu, on hem de destacar per sobre dels altres. Quan som petits, ens fa por la possibilitat de ser etiquetats, i ja vivim amb la por de quedar-nos desfasats, al darrere dels altres.

Per als deixebles de Jesús, a l'Evangeli d'avui, no està clar qui és el més important. Encara amb més raó en una societat plena de corrupció, de mèrit fingit, de clientelisme i aparença... és molts difícil definir el més gran!

En aquest context, les altres persones ens semblen, cada vegada més, uns adversaris per vèncer. S'alimenta en nosaltres una certa desconfiança, pensem que l'altre ens vol treure el lloc, desitjant arribar abans que nosaltres. Així, comencem a elaborar estratagemes, petites o grans mentides, intentem construir aliances. Fins al final, pensem que els més grans podem ser nosaltres. Amb aquest objectiu, podem fingir, ens podem enfadar i, fins i tot, arribar a frustrar-nos. L' enveja ens comença a corrompre, i ens diem a nosaltres mateixos que l'èxit és qüestió de fortuna.

Aquesta pregunta devastadora, apareguda a la nostra infància, alimenta una visió de l'altre -de qualsevol- com a enemic i adversari. En tota circumstància ens trobem sempre sota judici, sempre en competició. Jesús ens convida a canviar la nostra mirada sobre l'altre; per no veure més que un enemic, sinó més aviat la seva necessitat de ser abraçat, de ser acollit sense condicions. Tot adversari porta dins seu la fragilitat d'un infant. Si aconseguim no deixar-nos portar per aquesta invitació social de ser els més importants, potser aconseguirem, no tenir por de l'altre i obrir els ulls a la seva necessitat de ser estimat.

Certament, per deixar de veure un adversari en l'altre, és important no considerar-nos nosaltres mateixos competidors. Moltes voltes som nosaltres els nostres principals rivals, i hem de deixar de continuar llançant-nos desafiaments absurds per rendir encara més, per obtenir més resultats. Tal vegada, fora bo començar a abraçar-nos a nosaltres mateixos, a acceptar el nostre desig de vinculació.

El primer a deixar-se abraçar és el Senyor: només així ens pot convidar a veure en els altres un infant que necessitem tenir el coratge de protegir: "*qui acull un sol d'aquests infants en el meu nom, m'acull a Mi".* On podem rebre Crist si no és en la fragilitat de l'altre? Només d'aquesta forma deixarem d'estar en una competició i passarem a la lògica del servei.

La pregunta feta per Jesús als deixebles no arriba en un moment casual: Jesús acaba de parlar del seu final, del seu patiment, de la seva possibilitat de ser assassinat. És just en aquest moment, on comença la contesa entre els deixebles, i es deshumanitzen; per això no es preocupen del sofriment de l'amic, sinó, qui ocuparà el seu lloc? Per això no poden escoltar les paraules del Mestre: la mort no és només el buit de poder, permetent una nova lluita pel poder, sinó que obre la vida a un sentit més profund. Contemplar la nostra pròpia mort ens permet de preguntar-nos pel sentit d'allò que estem vivint o, per què existim? Obrir el cor al sentit de la mort ens permet viure no contra algú, sinó per algú. Només passant a través de la mort s'obre el sentit de la vida i a la resurrecció. Per això Jesús és el primer en haver acceptat la seva mort: perquè ha viscut tota la seva existència per algun altre; pel Pare que obeeix i per totes les persones, per les quals es deixa matar.

Aquesta setmana,doncs, ens podem preguntar sobre el sentit de la nostra vida.

ETIQUETES
COMPETIR PODER SENTIT DE LA VIDA